

§. 40. Иосифъ въ имѣ тѣ.

Иосифови тѣ братѣа еднождь съ стада та си твърдѣ далеко отъ отеческый си домъ са отдалечихъ. Тѣхный отецъ рече на Иосифа: Иди, сынокъ, и свиди гдѣ сѣ братѣа та ти съ стада та. Покорный Иосифъ отиде съ радость. но они като го пригледаха издалечъ, и отъ ненавистнѣ тѣ имъ одѣждѣ го познаха, рекоха по междѣ си: Сто той съновидецъ иди! Ходи ведно да го оубѣимъ, и въ имѣ тѣ да го хвърлимъ: да видимъ тога какво ще мѣ помогнатъ сынове тѣ мѣ. Ахъ, братѣа мои! рече имъ Рѣвимъ, най старый имъ братъ, не проливайте братовѣ тѣ си кръвь! По добрѣ бы было да го хвърлимъ въ онахъ пѣстѣ имѣ, и нещете оскверни рѣцѣ си въ братовѣ тѣ си кръвь! Добрый Рѣвимъ ималъ е намѣреніе Иосифа тайно отъ имѣ тѣ да извади, и да го отведе на отца си. Като са приближи Иосифъ, той часъ сълекохъ мѣ шаренѣ тѣ одеждѣ, и хвърлиха го въ имѣ тѣ на единъ ветхій кладенецъ въ който по благополѣчіе не е имало водѣ. Послѣ то кръвно дѣло сѣднаха да идѣтъ. Но Рѣвимъ конто вѣше съвѣмъ изгубилъ похотъ тѣ на иденіе то, отдалечиса на странѣ и мыслаше, какъ да избави Иосифа, безъ да оубѣятъ братѣе тѣ мѣ.

§. 41. Иосифова продажба.

Иосифови тѣ братѣа додѣ сѣдѣха іеше при овѣдѣ, видѣха нѣколкома търговцы, конто сѣ были Исмаилтане, потомцы Исмаилови. Братѣе! рече Іѣда, каквѣ ползѣ ще имамъ, като оуморимъ врата си отъ гладъ, и оутамъ неговѣ тѣ смерть? Подобрѣ ще вѣди, да го продадемъ на тези Исмаилтани. Трева да са смислимъ, какъ е братъ нашъ! Іѣдино совѣтъ бы всѣмъ оубодеиъ. И така извадиха Иосифа отъ имѣ тѣ, и го продадоха за 20 златницы. Ни плачь, ни съзи, нито склоплены камъ небо то въздвиженіа та на рѣцѣ тѣ мѣ не помогнаха никакъ на Иосифа. Търговцы тѣ го взеха и отведоха въ Египетъ. Рѣвимъ, конто вицо за то-